

(171. 5.)

MEMORIE VAN ANTWOORD.

[Ingezonden bij brief van 12 Juni 1899.]

In antwoord op de opmerkingen, bij het afdeelingsonderzoek gemaakt, zij het volgende aangeteekend.

Art. 1. Het ligt niet in de bedoeling der directie van het Pensioenfonds voor weduwen en weezen van burgerlijke ambtenaren, de inschrijvingen op de Grootboeken der Nationale Schuld, waarin thans de bezittingen van het fonds belegd zijn, te gelde te maken en tegen andere solide waarden te verwisselen. De ondergeteekende zou daaraan trouwens zijne goedkeuring niet verleen. Ten einde dienaangaande evenwel ook voor de toekomst volkomen zekerheid te hebben, is art. 1 van het wetsontwerp aangevuld. Zooals het ontwerp nu luidt, zullen de bezittingen van het fonds tot een nominaal bedrag van f 48 000 000 in Nationale Schuld belegd moeten worden, welk bedrag ongeveer overeenkomt met het nominaal kapitaal thans ten name van het fonds in de Grootboeken der Schuld ingeschreven. Alleen voor het meerdere wordt de ruimere bevoegdheid tot belegging toegekend.

De reden waarom eenige leden bezwaar opperden tegen belegging in schuldbrieven van de buitenlandsche hypotheekbanken, bedoeld onder e, is in het Voorloopig Verslag niet vermeld. De tegenstrijdigheid, waarop gewezen wordt, kan niet worden erkend. Pandbrieven zijn beleenbare effecten; het realiseren van hypotheeken kan soms moeilijkheid opleveren.

Belegging in schuldbrieven van buitenlandsche spoorwegaanscheffingen is in lit. f niet uitgesloten. Het zal wel overbodig zijn te verklaren, dat bij de vaststelling der lijst van fondsen, die voor belegging in aanmerking komen, van de hier gegeven bevoegdheid met groote voorzichtigheid zal worden gebruik gemaakt.

De Regeering wenscht in de behoefte aan geldelijke hulp van Staatswege in het belang der volkshuisvesting op andere wijze te voorzien dan door een deel der bezittingen van het Pensioenfonds voor weduwen en weezen daarvoor te bestemmen.

Art. 2. Het is gebleken, dat de gelegenheid voor de indiening der in dit artikel bedoelde aanvragen slechts door enkele belanghebbenden ongebruikt is gelaten; niet echter omdat zij aan pensioen geen behoefte hadden, maar uit onbekendheid met het bepaalde bij art. 14, 7de lid, der bij de wet van 30 September 1893 (*Staatsblad* n°. 145) gewijzigde wet van 9 Mei 1890 (*Staatsblad* n°. 79).

Bij Nota van Wijziging is voldaan aan den wensch der leden die aandrongen op het stellen van een nieuwen termijn voor de aanwijzing van eene ongehuwde zuster ingevolge het Koninklijk besluit van 5 November 1890 n°. 66.

Art. 3 en 4. Het lag allerminst in de bedoeling door de voorgedragen regeling eene praejudice te scheppen ten aanzien van de wijze waarop eene bestemming zal worden gegeven aan batige saldo's van het Pensioenfonds voor weduwen en weezen van burgerlijke ambtenaren.

Met de gronden aangevoerd door de leden die het ontstaan van een dergelijk praejudice ontkenden, stemt de ondergeteekende ten volle in. In eene gedachtenwisseling omtrent de vraag, wat met die batige saldo's zal moeten geschieden, kan intusschen op het oogenblik bezwaarlijk worden getreden.

Het is niet geheel duidelijk, waarom enkele leden bedenkelijk achtten, hetgeen op bladz. 2 der Memorie van Toelichting onder onder 1°, c, voorkomt ten opzichte van de verhoogingen der pensioenen reeds verleend ten laste van het Weduwenfonds voor de geëmployeerden tot het algemeen bestuur behoorende, Krachtens de thans geldende regeling bedraagt het pensioen der weduwen en weezen van de ambtenaren, in dat fonds deelgerechtigd, de helft van het laatst genoten traktement. Voorgesteld wordt in plaats daarvan het pensioen te bepalen op de helft van den laatstelijk vastgestelden pensioensgrondslag, die iets hooger is dan het traktement. Geschiedt dit ten behoeve van de nagelaten betrekkingen, aan wie nog een pensioen zal worden toegekend (art. 3), dan schijnt het billijk, hetzelfde te bepalen ten behoeve van de weduwen en weezen die reeds in het genot zijn van het pensioen (art. 4).

Immers de maatregel is slechts het nitvloeiende van den gunstigen toestand van het fonds, en daartoe hebben de overleden

ambtenaren evenzeer bijgedragen als de ambtenaren die nog in functie zijn of die den dienst verlaten hebben met behoud van hunne deelgerechtigdheid.

Art. 5 en 6. Ofschoon het niet wel denkbaar voorkomt, dat eenig Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid, waar de beslissing bij hem berust, zou weigeren het thans in onze wetgeving erkend beginsel te aanvaarden, dat een niet eervol ontslag van den ambtenaar de pensioensanspraken zijner nagelaten betrekkingen onaangetaast laat, is er niettemin geen bezwaar tegen aan het hier ter plaatse in het Voorloopig Verslag uitgesproken verlangen te voldoen. Mitsdien zijn ook de deelgerechtigden in het Weduwenpensioenfonds van het korps ingenieurs bij den waterstaat en in dat van de opzichters van den waterstaat in art. 5 opgenomen.

De terugwerkende kracht, tot 1 Januari 1891, aan art. 5 toegekend, waartegen sommige leden eenig bezwaar opperden, heeft slechts belang voor het gezin van één ambtenaar, die na genoemden datum niet eervol werd ontslagen. Het zou zeker hard zijn, in dit ééne geval geene toepassing te geven aan het juiste beginsel, dat sedert 1890 in de pensioenwetgeving is aangenomen.

Beweegreden. De opmerking, dat de woorden der beweegreden evenals die van den titel van het ontwerp niet volkomen in overeenstemming zijn met den inhoud van het wetsontwerp, aangezien art. 2 buiten de gebezigde omschrijving valt, is juist. Werd echter die omschrijving geheel volledig gemaakt, dan zou zij zeer omslachtig worden. Door — zooals in het Voorloopig Verslag wordt aanbevolen — eenvoudig te zeggen, dat wijziging van de in den aanhef van art. 1 genoemde wet wenschelijk is, zouden beweegreden en titel geene betrekking hebben op de artt. 3, 4 en 5, terwijl bovendien eene zoo algemeen luidende omschrijving geene aanbeveling verdient, aangezien, blijkens de opgedane ondervinding, pensioenwetten herhaaldelijk moeten worden gewijzigd, en het daarom voor de practijk gemakkelijker is, althans den hoofdinhoud der wijzigingswet in den titel te noemen.

De Minister van Financiën,

PIERSON.

(171. 6.)

NOTA VAN WIJZIGINGEN.

Achter het woord „geschiedt” in den vierden regel van artikel 1 van nevensvermeld wetsontwerp te laten volgen:

„tot een nominaal bedrag van acht en veertig millioen gulden in Nationale Schuld.

„Voor het meerdere kan deze belegging geschieden:”

Aan artikel 2 van dat wetsontwerp wordt toegevoegd het navolgende:

„Aan de ambtenaren genoemd in artikel 1 van het Koninklijk besluit van 5 November 1890 n°. 66 wordt, voor zooverre deze tot 1 Januari 1891 bevoegd waren tot aanwijzing voor éénmaal van eene ongehuwde zuster om na hun dood pensioen te genieten uit het weduwenfonds voor de geëmployeerden tot het Algemeen Bestuur behoorende, alsnog toegestaan die aanwijzing te doen vóór den 1sten Januari 1900.”

Artikel 5 van het ontwerp wordt gelezen als volgt:

„Het recht op pensioen ten laste van het bij artikel 3 genoemd fonds, van het weduwenpensioenfonds van het korps ingenieurs bij den waterstaat en van dat der opzichters van den waterstaat is onafhankelijk van de wijze waarop de betrokken ambtenaar wordt ontslagen.”